

po právu, jakoby již bylo po právu. Předpisu toho však nelze použiti, nezatají-li osoby jednající za dosud neutvořené družstvo tuto okolnost druhému smluvníku.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1932, Rv I 1993/30.)

Žalobci domáhali se na žalovaných zaplacení pohledávky, tvrdíce, že se žalovaní jim zavázali jako plnomocníci družstva, jež mělo býti teprve utvořeno. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolatelé dovozují svůj nárok z ustanovení § 8 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., tvrdíce, že odpůrci s nimi jednali jako domnělí zástupcové družstva, jež se mělo teprve utvořiti, utvořeno však nebylo, při čemž sami připouštějí, že jim bylo známo, že družstvo, za něž odpůrci jednali, dosud není založeno. Tím je však odňat žalobnímu nároku všecken právní základ, neboť § 8 zák. ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. právě tak jako čl. 211 obch. zák. a § 2 zák. ze 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. předpokládá, že někdo jedná jménem družstva, jež dosud není po právu, jako by již bylo po právu. Účelem tohoto ustanovení jest, aby byly třetí osoby, jež se pouštějí do jednání se zástupci dosud neutvořeného družstva, chráněny před možnou škodou, která by jim z toho mohla vzejíti. Pakliže však osoby, jež jednají za družstvo dosud neutvořené, tuto okolnost druhému smluvníku nezatají, jest použití ustanovení § 8 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. vyloučeno a na právní jednání jest patřiti tak, jako by bylo uzavřeno pod podmínkou, že k právnímu ustanovení družstva skutečně dojde. Poněvadž v souzeném případě tato podmínka nenastala, pozbývá právní jednání, z něhož jest žalováno, platnosti a odpůrci nejsou povinni, by je splnili.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání opřené o dovolací důvod nesprávného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) není opodstatněno. Odvolací soud správně vyložil, proč žalovaní nejsou žalobcům zavázáni z důvodu § 8 zákona o společenstvech ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., ať již jednali všichni jako presumptivní členové neexistujícího společenstva nebo prostřednictvím žalovaného Josefa H-a.

Čís. 11337.

Neosvojená schovanka není příslušnicí nájemníkovy rodiny ve smyslu § 6 (1) zákona o ochraně nájemníků.

Dědic vstupuje v nájemní práva zůstavitelova, náležející k souhrnu pozůstalostního jmění; byl-li chráněn nájemník, jest po jeho smrti až

do odevzdání pozůstalosti chráněna neujatá pozůstalost, po odevzdání pozůstalosti jest chráněn dědic jako universální nástupce.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1932, Rv I 1891/31.)

V žalobcově domě, podléhajícím ochraně nájemců, měla Marie H-ová najatý byt, jež po její smrti obývala žalovaná, její schovanka a zároveň universální dědička. Výpověď žalované z nájmu ponechal procesní soud první stolice v platnosti. Odvolací soud výpověď zrušil. Důvody: Zjistil-li soud první stolice, že se na dům, v němž jest sporný byt a jehož jediným vlastníkem jest žalobce, vztahuje zákon o ochraně nájemníků a že pozůstalost po původní nájemnici tohoto bytu Marii H-ové, na kterou se vztahoval uvedený zákon, byla odevzdána žalované jako universální dědičce nájemnice, jest výtkka nesprávného právního posouzení oprávněna. Ve smyslu ustanovení § 547 obč. zák. představuje dědic, jemuž byla pozůstalost odevzdána, zůstavitele a proti třetím osobám se považuje se zůstavitelem za jedinou osobu. Důsledkem toho veškerá práva z nájemní smlouvy uzavřené Marií H-ovou přešla též na žalovanou, která právě tak jako zůstavitelka právem může se dovolávat ustanovení zákona o ochraně nájemníků. Chtěl-li tedy žalobce dáti žalované výpověď ze sporného bytu, musil si k tomu vyžádati svolení soudu v mimosporném řízení (§§ 1 a 4 zák. o ochr. náj.). Soud odvolací vzhledem k tomu, co svrchu uvedeno, nesdílí právní názor soudu první stolice, že práva zůstavitele ze zákona o ochraně nájemníků přechází podle § 547 obč. zák. na jeho dědice jen, byla-li též dědicům zákonem o ochraně nájemníků, který jest povahy veřejnoprávní, udělena, nýbrž souhlasí s názorem odvolatelky, že citovaným zákonem jest chráněna smlouva nájemní (podnájemní) a že ustanovení § 1116 a) obč. zák. oním zákonem nebylo zrušeno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nejvyšší soud sdílí sice odvolatelův názor, že se žalovaná nemůže ve svůj prospěch dovolávat výhod prvního odstavce § 6 zák. o ochraně nájemníků ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n. (zák. ze dne 26. listopadu 1930, čís. 166 sb. z. a n.), poněvadž tento předpis přiznává ochranu v něm zmíněnou jen příslušníkům rodiny zesnulého nájemníka, žalovaná však jako schovanka, k jejíž adopci nedošlo, nebyla příslušnicí zesnulé nájemkyně. Ale jinak s dovolatelem souhlasiti nelze. Vzájemným poměrem § 1116 a) obč. zák. k §§ 531 a 547 obč. zák., jakož i ustanovení odst. (1) § 6 zákona o ochraně nájemníků k těmto předpisům, obíral se nejvyšší soud zevrubně ve svých rozhodnutích čís. sb. n. s. 10.526 a 10.287 a poukazuje se dovolatel na rozhodnutí tato s tím, že, hledíc k ustanovením §§ 531 a 547 obč. zák., vstupuje dědic v nájemní práva zůstavitelova, která náležejí k souhrnu pozůstalostního jmění, a, byl-li chráněn nájemník, jest po jeho smrti a až do odevzdání

pozůstalosti chráněna neujatá pozůstalost (hereditas jacens) (sb. n. s. 5528, 4903, 5862, 6112) a po odevzdání pozůstalosti chráněn dědic jako universální nástupce, jehož práva jsou totožná s právy zůstavitelovými (sb. n. s. čís. 5674). Poukaz dovolatelův na částečně veřejnoprávní ráz předpisů zákona o ochraně nájemníků nemůže nic měnit na tomto stavu věci.

Čís. 11338.

Spoluvlastník, jenž se domáhá žalobou podle § 37 ex. ř., by byla prohlášena za nepřipustnou exekuce co do jeho spoluvlastnického podílu na zabavených věcech, nemůže se domáhati odkladu exekuce co do dalších spoluvlastnických podílů na zabavených věcech.

Složení jistoty podle § 44, druhý odstavec, ex. ř. lze uložit i tomu, k jehož žádosti byl povolen odklad.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1932, R I 1043/31.)

Otakar Č. domáhal se žalobou podle § 37 ex. ř., by byla prohlášena za nepřipustnou exekuce co do jeho spoluvlastnického podílu na zabavených movitostech, t. j. jedné jich třetiny. Návrhu jeho, by byla exekuce na movitosti odložena až do pravoplatného rozhodnutí o tomto sporu, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že zamítl návrh na odklad exekuce co do dvou spoluvlastnických třetin zabavených věcí, povolil však odklad co do jedné spoluvlastnické třetiny zabavených věcí pod podmínkou, že Otakar Č. složí jistotu 6.000 Kč. **Důvody:** Otakar Č. tvrdí v žalobě o nepřipustnost exekuce podle § 37 ex. ř., s níž spojil návrh na odklad exekuce, že mu patří spoluvlastnictví k jedné třetině zabavených svršků. Nemohl tudíž první soud exekuci odložit ve větším rozsahu, než žalobou jest dotčena. Exekuční soud však právem povolil podle § 42 čís. 5 ex. ř. odklad exekuce ohledně jedné třetiny zabavených svršků, patřící Otakaru Č-ovi, ježto byla podána žaloba vylučovací ohledně těchto svršků. Při usnesení o odkladu exekuce jest však přihlížeti nejen k následkům spojeným pro třetí osobu, která podala vylučovací žalobu, s pokračováním v exekuci, nýbrž i uvážiti vliv odkladu exekuce na včasné uspokojení vymáhajícího věřitele. Pokud jest se obávati ohrožení vymáhajícího věřitele, jest uložiti navrhovateli dostatečné zajištění, by vykonatelný nárok vymáhajícího věřitele bez jakékoliv újmy pro něho byl uskutečněn. Jisto jest, že v souzeném případě odkladem exekuce vymáhající věřitel jest ohrožen, neboť přirůstají další úroky a útraty a pohledávka se zvětšuje a i zabavené svrsky trpí odkladem škodu. S ohledem na to, an odklad exekuce ohrožuje uspokojení vymáhajícího věřitele, měl prý soud povolení odkladu učiniti závislým na složení dostatečné jistoty navrhovatelem, jak jest ustanoveno v § 44 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu Otakara Č-a.